

Բարև, իմ սիրելի՛ ընկեր,

Գրում եմ ես՝ քեզ անժանոթ, բայց քո մասին հաճախ մտածող քույրդ: Ուրախ եմ, որ հնարավորություն ունեմ խոսել քեզ հետ, կիսվել իմ մտքերով: Ասելու այնքա՛ն շատ բան ունեմ, որ ինձ թվում է՝ այս թուղթը չի հերիքի: Բայց նախ ներկայանամ: Ինձ կկոչեմ Պինգվին: Չէ՛, մի՛ ծիծաղիր, խնդրում եմ: Նախ շատ եմ սիրում պինգվիններին (այնքա՛ն գեղեցիկ թռչուններ են), հետո էլ կյանքումս ամենաթանկ մարդն ինձ այդպես է կոչում:

Ես էլ քեզ նման մի մարդ եմ՝ լի նպատակներով ու երազանքներով, անիրական ու մի քիչ էլ հմայիչ մտքերով: Ես էլ քեզ նման բազում հետաքրքրություններ ունեմ: Ուզում եմ մի փոքր դրանց մասին խոսել: (Շատ կուզեի, որ պատասխան նամակումդ մի փոքր նաև քո հետաքրքրությունների մասին խոսես:.) Սիրո՞ւմ ես գիշերը աստղերին նայել: Իսկ Լուսնի՞ն: Թե՞ արևային մարդ ես: Գուցե չե՞ս փորձել գիշերը նայել աստղերին ու երազել: Լավ, մի փոքրիկ հեքիաթ կպատմեմ տիեզերքի մասին:

Լինում է չի լինում, մի աղջնակ է լինում: Նա շատ էր սիրում աստղերին նայել ու պատկերացնել իր հետագա կյանքը, որը պետք է լի լիներ ուրախությամբ ու հարազատների անգնահատելի սիրով: Բայց գիտե՞ս, եկավ մի օր, երբ աստղերին նայելիս նրա այտերին արցունքներ հայտնվեցին: Ճակատագիրը հարվածեց նրան կյանքում ամենաթանկ մարդկանց միջոցով: Գիտե՞ս, երբ տխուր էր լինում, գիշերը դուրս էր գալիս տանից, պառկում՝ գետնին ու հայացքն ուղղում դեպի վեր՝ դեպի անսահման մուգ կապույտ երկինքը, դեպի բազմաթիվ փայլող աստղերը, դեպի միակ ու անկրկնելի Լուսինը... ու սկսում էր մտածել: Գիտե՞ս՝ ինչ էր զգում երկինք նայելիս. մուգ կապույտ երկինքը նրա համար երևակայական Կյանքն էր, աստղերը՝ կորցրած մարդիկ, որ նրան միշտ ժպտում էին ու կյանքն իրենց պայծառությամբ լցնում: Իսկ Լուսինը... Լուսնի մասին չէր սիրում պատմել ուրիշներին. դա նրա գաղտնիքն էր: Գիտե՞ս՝ ինչու էր հենց այս ամենը պատկերացնում ուրախ ու երազանքներով լի ապագայի փոխարեն: Նրա համար շատ թանկ մարդիկ տեղ էին գտել երկնքում, տուն էին կառուցել, անգամ այգում ծաղիկներ ու մրգատու ծառեր էին աճեցրել: Նրանք երկնքում էին ապրում: Խաղաղության համար պայքարելու հետևանքով նրանք գնացել էին երկինք: Աղջկա երկու եղբայրներն ու ամենահարազատ ընկերը դարձել էին աստղեր ու վեր խոյացել՝ դեպի թվացյալ անսահման երկինքը: Ապրիլի մեկն էր: Թվում էր՝ օրն արևային էր, պետք է անցներ նախորդ օրերի նման միապաղաղ ու միալար, բայց... աղջկա սիրտն անհանգիստ էր: Նա դեռ չէր լսել, որ սահմանագծին պայքար է ընթանում, բայց գիտեր, զգում էր, որ աղետը մոտ է: Մեկ օր առաջ էր, որ ամուր գրկեց լավագույն ընկերոջը, հրաժեշտ տվեց նրան ու նորից բանակ ճանապարհեց: Այս անգամ հուզվել էր նրան ճանապարհելիս: Ճիշտ են ասում, որ արցունքները լավ նշան չեն: Այդ գիշեր գրեթե չէր քնել: Երբ լույսը բացվեց, նա միանգամից վերցրեց հեռախոսն ու զանգեց ընկերոջը: Խոսում էր նրա հետ, լսում էր հստակ ու անհողողող ձայնը, բայց զգում էր, որ տղայի սիրտը արագ է բաբախում: Երբ աղջնակը հարցրեց՝ արդյոք ամեն ինչ լավ է, տղան մեղմորեն պատասխանեց. «Ինձ մոտ ոչինչ չի կարող վատ լինել: Ուզում եմ՝ իմանաս, որ ես մի քանի րոպեից բարձրանալու եմ դիրքեր: Հա՛, չեմ խաբի քեզ, այստեղ վիճակը լարված է: Բայց վստա՛հ եղիր՝ այս ամենը անում եմ, որ իմ մայրը, որ սիրածս աղջիկը, որ դու խաղաղության մեջ ապրեք: Ու մի բան էլ: Եթե ինձ

որևէ բան պատահի, իմացի՛ր, որ ամեն գիշեր մի Հրեշտակ հսկելու է քո անմեղ քունը: Գրկում եմ: Իսկ հիմա պիտի գնամ»: Հեռախոսն անջատվեց, ու աղջիկն այլևս երբեք չլսեց նրա ձայնը, այլևս երբեք չզգաց նրա գրկախառնության ջերմությունը, այլևս երբեք չնայեց նրա արևային աչքերին: Ընկերոջ հետ խոսելուց հետո աղջիկն անմիջապես զանգեց եղբայրներին, բայց զանգերը գնում էին, իսկ պատասխանող չկար: Առավոտվա արևային եղանակը փոխվեց մռայլ ու անդառնալի ցավի եղանակի: Թվում էր՝ աղջիկն էլ էր մահացել: Նա բաժանվել էր չորս մասի: Երեք մասերն էլ չկային, մահացել էին: Չէ՞ որ ամեն մի հարազատ մարդու մահով մեր մի մասն էլ մահանում է: Նրա մի մասն էր, որ դիմանում էր կյանքի արհավիրքներին, հաճախ էր ընկնում, բայց կորստի վառ հիշատակը ստիպում էր նրան վեր կենալ ու առաջ շարժվել: Նրա մի մասն էր, որ տեսնում էր այն Հրեշտակին, որն ամեն գիշեր գալիս ու գրկում էր նրան: Հեքիաթի վերջում երկնքից երեք աստղ ընկավ, բայց ընկնող աստղերն այդպես էլ ի կատար չաժեցին աղջնակի երազանքները:

Գիտե՞ս՝ այս հեքիաթն իրական է: Իսկ հերոսն էլ ես եմ: Նրանք գնացին, որ ես ապրեմ, նրանք փակեցին իրենց աչքերը, որ ես ավելի լուսավոր ապագա տեսնեմ իմ աչքերով, նրանց ժպիտները սառեցին իրենց դեմքերին, որ ես ժպտամ՝ վստահ լինելով, որ նրանք դա զգում են: Ջգո՞ւմ ես՝ ինչքան անարդար է վարվում ճակատագիրը մեզ հետ: Գիտե՞ս՝ ինչ դժվար է լայն ժպտալ, երբ ամբողջ հոգով ուզում ես լաց լինել, լռել, երբ ցանկանում ես բարձր գոռալ, որ դուրս հանես այն ամբողջ ցավը, որ կուտակվել է սրտումդ: Նրանք հերոսացան, բայց չմահացան, որովհետև Հերոսները չեն մահանում, նրանք անմահանում են:

Գիտե՞ս՝ ինչ է նշանակում քայլել փողոցով, անձրևի մեղմ կաթիլների ներքո, մտովի բռնել Զինվորիդ ձեռքն ու պատկերացնել, որ նա քեզ հետ է: Հետո դիմացից եկող Զինվորին շփոթել քոնի հետ ու վայրկյան առաջ ցանկանալ գրկել նրան: Հավատա՞ ես գիտեմ:

Գիտե՞ս՝ ինչ ցավոտ է վեր կենալ առավոտյան, ձեռքդ վերցնել հեռախոսը, հավաքել քեզ այդքա՞ն հարազատ հեռախոսահամարը, բայց այդպես էլ չսեղմել «զանգել» կոճակը՝ հասկանալով, որ սիրածդ ձայնի փոխարեն լսելու ես մի նրբանկատ աղջկա ձայն, որն ասելու է, թե հեռախոսն անջատված է: Գիտե՞ս, նրանք հիմա այստեղ՝ իմ կողքին չեն, որ ես ու դու ամեն գիշեր մեր գլուխները հանգիստ դնենք բարձին ու խաղաղության մեջ քնենք:

Բայց գիտե՞ս՝ մենք բոլորս էլ հերոսներ ենք: Հերոս ես դու, հերոս եմ ես: Հերոս են թիկունքում հավատով իրենց զինվորներին սպասող մեր ու ձեր աղջիկները: Հերոս են ամեն գիշեր իրենց որդիների համար աղոթող մեր ու ձեր մայրերը: Հերոս են ծննդատներում ամեն օր ծնվող երեխաներն ու հիվանդանոցներում բուժում ստացող ծերերը: Հերոս են: Հերոս ենք բոլորս: Արի՛ չառանձնացնենք ոչ մեկին:

Կարծում եմ՝ դու էլ, իմ սիրելի՛ Ընկեր, ուզում ես ապրել խաղաղության մեջ: Ցավոք, գիտեմ, որ նամակս հսկայական ազդեցություն չի ունենալու այս մեծ ու հայրենասեր գործում, սակայն հույս ունեմ, որ ես ու դու, որ մենք ՄԻԱՄԻՆ կարող ենք հետագա սերունդներին սովորեցնել խաղաղ Ապրելու Նուրբ Արվեստը: Մենք ՄԻԱՄԻՆ կարող

ենք մեր երեխաներին դաստիարակել խաղաղության ոգով: Մենք ՄԻԱՍԻՆ կարող ենք հարթել այն ճանապարհը, որը տանում է դեպի խաղաղություն: Եվ հանուն մեր ապագա ընտանիքի, հանուն մեր երեխաների պայծառ, անհոգ ու խաղաղ ապագայի, հանուն եկող սերունդների իմաստալից կյանքի մենք ՄԻԱՍԻՆ պետք է անենք դա:

Ես ուզում եմ շնջալ քեզ խաղաղաձայն. արի՛ մոռանանք մեր թշնամությունը և ապրենք խաղաղ ու կապույտ երկնքի տակ: Չէ՞ որ եղել է ժամանակ, երբ մենք բարեկամներ ենք եղել ու կիսել ենք միմյանց ուրախությունն ու ցավը: Արի՛ սիրենք միմյանց, սեր սփռենք ողջ աշխարհով մեկ, ցույց տանք բոլորին, որ երկու ազգ կարող են միմյանց հանդեպ անկեղծ ու անաչառ սեր տածել: Արի՛ աշխարհին սովորեցնենք Ուժեղ, Հպարտ ու Խաղաղ լինելու արվեստը: Արի՛ չթողնենք միմյանց լաց լինել թանկ ու հարազատ մարդկանց մահվան համար: Արի՛ ամեն մեկս մեր ներածին ուժերով այնպես անենք, որ երկնքին նայելիս մեր այտերին չհայտնվեն ցավի արցունքները: Արի՛ առավոտյան այլևս թաց բարձին չարթնանանք: Արի՛ այնպես անենք, որ այլևս չվախենանք բանակ գնացող ամեն մի Զինվորի կյանքի համար: Արի՛ էլ երբեք չթողնենք, որ մեր սրտերը կծկվեն կարոտի դաժան քամուց: Արի՛ չթողնենք, որ Մահը, Ցավը, Կորուստը, Արցունքն ու Կարոտը մեր հյուրերը լինեն: Արի՛ խաղաղության մի մասնիկը լինենք:

Ես գիտեմ, որ քո այտերին չհայտնվեցին արցունքի կաթիլներ: Հավատա՛, ես կարեկցանքի կարիք չունեմ: Ցավոք, շատ հպարտ եմ: Բայց հույս ունեմ, որ կարողացա քեզ փոխանցել իմ անկեղծ մտքերը, ցավոտ հիշողությունները, տխուր ապրումներն ու նաև խաղաղության հանդեպ ունեցած իմ տենչալի սերը:

Մեծագույն սիրով՝

քո ընկեր Պինգվին

Հ.Գ. Երբ մի օր նայես վերև ու տեսնես, որ Լիալուսինը ժպտում է քեզ, երբ լսես նրա զրնգուն ծիծաղը, վստա՛հ եղիր, որ դա ես եմ: Խոսի՛ր ինձ հետ այդ ժամանակ: Խոստանում եմ՝ ես կլսեմ քեզ: